

1. רש"ש מסכת יומא דף עג עמוד ב

ככל ביאת איסור ועי' מל"מ פרק ג' מהל' ביאהמ"ק ה"ג. ועוד כיון דבע"ק טובלין ביוה"כ ה"א דמותר לשמש ולטבול אח"כ. ואם נפשך לומר. מ"ל כגון שהיה בע"ק: רש"י ד"ה דברי ר"א. אכולהו קאי כו'. מש"כ בגליון בשם מ"א דהוכחתו הוא מדלא תני דיני דמלך וכלה אחר הפלוגתא. לא מחזור די"ל דתני כסדר שהזכיר בתחלה רחיצה קודם נעילה. ועי' לקמן (פד ב) ואם איתא כו' ליערבינהו וליתנינהו וליפלגו רבנן בסיפא. ויותר נ"ל

2. רש"ש מסכת יומא דף עח עמוד ב

גמרא רבא נפיק בדיבלא. עי' בגליון בשם מ"א. ועי' במלחמות: שם סנדל ל"א דמאתמול עבדי ליה דאמר שמואל כו'. מזה אני תמה על ספר התרומות שהביא הב"י באו"ח סי' שי"ז והגר"א שם בסק"ו שת"ח ישנים כל ימות השבוע במנעליהם ומסאני היינו מנעלים כדמוכח לעיל: תד"ה הקיטע הא'. עי' בגה"ש מה שהקשה ע"ד. קושייתו הראשונה מיושבת במש"כ בכלאים פ"ד מ"ד בס"ד ע"ש. וקושייתו הב' מהא

3. רש"ש מסכת יומא דף פ עמוד ב

גמרא ומ"ש שתיה דכל חד כו' כצ"ל: שם אר"ל ציר שע"ג ירק מצטרף לככותבת כו'. עי' בגליון בשם מ"א. ושגה בזה דע"כ ל"פ רבנן על ר' יהושע דמצטרפין אלא החמור לקל והכא קמ"ל דמצטרף לככותבת והיינו לחמור דכותבת היא פחותה מביצה כדמסקינן לעיל. ומלא לוגמיו הוא פחות מעט מרביעית כמש"כ הפר"ח שהיא ביצה ומחצה. ומכש"כ באדם גדול דבלמא לוגמיו ידידה משערין: שם מ"ד משקה הוא

4. רש"ש מסכת יומא דף פז עמוד ב

גמרא אלא ר"ח חלמא חזי כו'. בגליון בשם מ"א מלת אלא צ"ע. עי' תוס' ר"פ במה אשה בד"ה אלא ויתיישב לך דה"נ סתמא דגמרא מקשה ומפרק: שם רב יהודה אמר כי עונותינו כו' כצ"ל: שם ושמואל אמר ממעמקי הלב. לפלא בעיני שנשמט וידוי זה מנוסח סדר תפלותינו וע"כ לא ידענו מה הוא: שם והוה יתיב וכי מטא ש"ץ ואמר אבל כו' קם מיקם. משמע לכאורה דבכל התפלה היה יושב

5. רש"ש מסכת סוכה דף ב עמוד א

קרנים כו' א"ל התם דל ע"ק כו' עמש"כ שם (צג ב) בזה בס"ד: שם הכא דל דפנות ליכא צל סוכה. עפרש"י ויל"פ דר"ל דלא תהני צל סוכה לאכשורי דבלא דפנות פסולה: שם ורבא אמר כו'. בגליון בשם ס' מ"א דקדק על אמרם ורבא ב' ול"נ דגם בלשונות העמים כשמונה כמה

אנשים או דברים דרך לחבר האחרון במלת החבור (אונד בל"א אי בלרו"פ) וכן בר"ה (ז ב ח) אמר רבא ארבעה לד"ה כו' רנב"י כו' ורב אשי

6. רש"ש מסכת סוכה דף ד עמוד ב

וירבעום ויחלקו ויש כו' כצ"ל: ד"ה שהיה רי"א בסופו דהכי א"ל בעירובין. כוונתו למה דאיתא שם (יט ב) בברייתא רשבא"א היתה שם אבן כו': תד"ה פחות. מיהו ההיא איכא לדחות שחקק ד' בעומק י'. עי' בגליון בשם מ"א שהניח בצ"ע שהרי הכא והתם הלשון שוה ולא שת לבו להבחין דהכא אמרי' כדי להשלימה משמע שבין שניהם יהיה עשרה והתם אמרי' והשלימו יל"פ דכינוי הו' שב על החקק ור"ל דחקק בו כ"כ עד

7. רש"ש מסכת סוכה דף ח עמוד א

וכן בפ"כ דכלים מ"ז דרוחב ד' ראוי לשכיבה ע"ש ומצינו עוד שיעור ג"ט בעירובין ה' גבי מבוי שנפרץ מצידו ע"ש ובפרש"י אבל להרבות עוד בשיעורים אין לנו ונכון בס"ד: שם א"ל רב אסי לרב אשי כו'. עי' בגליון בשם מ"א וכ"כ המהרש"א בכתובות (כג) דמצינו רב אסי בתראה לבתר אב"י ורבא וע"ע שם (ח) רב אסי איקלע לרב אשי כו': תד"ה כמה. דטבלא כו' על שלש חוט של י"ב כו' כצ"ל:

8. רש"ש מסכת סוכה דף כג עמוד ב

גמרא דתניא הלוקח יין כו'. בגליון בשם מ"א צ"ל דתנן כו' ולא ראה בתד"ה דתניא: רש"י ד"ה ה"ז גיטך ירא שלא ימות פתאום. משמע דתקנה טובה היא רק שאסורה לאכול בתרומה וקשה דמחמת חשש זו היא השעה כו' תיאסר עליו מיד מחמת איסור גרושה וא"ל דדוקא לאיסור תרומה לזר דהוא במיתה חששו ולא לאיסור לאו דגרושה דהא מוקי לה אב"י במסקנא כר"מ דסוכה דלא הוי רק מצות עשה ודוחק לומר

9. רש"ש מסכת סוכה דף כה עמוד ב

מ"ד הואיל ואראב"ז א"ר מצטער כו'. בגליון בשם מ"א דבמ"מ הגי' הואיל ואמר רבא כו' לא ה"ל להביא ממרחק כי גם ברי"ף ורא"ש הגי' כן וכן לקמן (כו) בגמרא:

10. רש"ש מסכת סוכה דף לח עמוד א

שני. ור"ל שני במעלה נגד יום הא' שהוא יו"ט גמור (ויום שני דספיקא נקרא יו"ט שני של גליות) וזה דלא כדמשמע קצת מהמ"א סי' תצ"ס סק"א ועמש"כ לעיל (כז) במשנה: במשנה לברך מברך. בגליון בשם מ"א דלקמן משמע ק' דל"ג אחריו. כבר קדמו בזה המהרש"ל: תד"ה מאי קושיא מושבע ועומד הוא ומ"מ קידוש עצמו דאורייתא כ"נ דצ"ל: ד"ה ותהי לו. דהא

בגדול כו' בשמיעה לחודיה לא תני ותבוא לו

**** נא לשמור על קדושת הגליון / מתוך מאגר פרוייקט השו"ת - אונ' בר-אילן****